Знову визріти зернами слів
Переливам перлиним у небі!
Голубами вже ранок присів
На привітні гілки яблуневі.

Чепуриться ранкове гілля
І гойдається світ, як колиска.
Вийти б знову на рідний мій шлях
І — стелись, доріженька неблизька

Ген туди, де на обрії ліс
В небо синьою хмарою виріс…
Білі гуси в підхмар'я знялись,
У далекий рушаючи вирій.

Ось розвернуться колом легким
І на південь потягнуться шнуром
І розтануть, як ватраний дим,
Понад скошеним полем понурим.

Гуси-гуси, якби ж то й мені,
Мов у казці, у вас під крильцями
У дитинства вернутися дні —
І далекі й близькі до нестями!